

Postaví se u hudců jiný šohaj a do širokého proudu toniny *A* zazní najednou píseň

»Dyž jsme šli na ho-dy« —

Rozpor zmocněných tonů brzy se vyrovnává. *Fis* poníží se na *j* a hudci bezpečně zasednou si v grifu, z jehož pohodlí již až do konce sotva je který šohaj vyláká. Navazují toninou *D* všechny ostatní písně.

Čím známější — a věru neznámých písní jest hudcům málo — tím bezpečněji ji hudci toliko okorují a zakončují přípěvem neb zahrávkou.

Jako tlukot slavíka probouzí píseň u jeho druha, tak mnohdy do okorovaného nápěvu vpadá mimoděk tím neb oním motivem písně šohaj.

Konec dalšímu přiřadování písní udělá jen skutečné tělesné umdlení. Jsou případy, že až na devatenáct písní se přiřadilo. Nerozhodoval tu ani ohled na ubohé hudce.

Šohajé při vší námaze tělesné neustávali vzpomínati si vždy nových písniček.